

РЕШЕНИЕ

№ 5752

гр. С., 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИНА Н. КОСТАДИНОВА

при участието на секретаря ГАЛИНА ЦВ. ГОРАНОВА ШИПОВАЦ като разгледа докладваното от КРИСТИНА Н. КОСТАДИНОВА Гражданско дело № 20231110100133 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 4* от ГПК**

Образувано е по искова молба на „Пласт маркет“ ООД, с ЕИК: 201394799, подадена чрез процесуалния му представител – адв. И. Д., срещу Ц. И. Б., с ЕГН: *****, с която се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: 1/ сумата от **2540 лева** – незаплатен остатък от дължима от ответника като възложител на ищеца като изпълнител сума по договор за изработка, доставка и монтаж на PVC дограма № ***112 от 13.06.2019 г. /в общ размер от 22 540 лева/; 2/ сумата от **1711.86 лева** – неустойка за забава по чл. 8, ал. 2 от договора за периода от 19.07.2019 г. до 22.05.2020 г., както и законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на ЗИПЗ по ч.гр.д. № 26494/2020 г. на СРС – 24.06.2020 г. до окончателното плащане на сумите. Претендират се и направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че между страните съществува валидно облигационно отношение, възникнало по силата на договор за изработка, доставка и монтаж на PVC дограма № ***112 от 13.06.2019 г. Същият бил сключен между ищеца като изпълнител и ответника като възложител като по силата на договора ищецът приел да изработи по оферта PVC дограма. От своя страна ответникът приел да заплати уговорена цена за това в размер на общо 22 540 лева. Съгласно договора цената била платима на две вноски – първата от 11 000 лева – авансова вноска, а втората от 11 540 лева – при приемане на изпълненото. Твърди се, че ответникът заплатил надлежно сумата от 11 000 лева, но второто плащане заплатил само 6000 лева. Поради това и ищцовото дружество образувало срещу ответника като длъжник ч.гр.д. № 26494/2020 г. на СРС – за сумите от 5540 лева – незаплатено

възнаграждение по договора и за сумата от 1711.86 лева – неустойка. След издаване на заповед за изпълнение по делото длъжникът заплатил още 3000 лева, които ищецът отнесъл за погасяване на част от възнаграждението по договора. Поради това и ищецът претендира сумата от 2540 лева.

Излагат се подробни доводи, че бил дължим пълният размер на стойността по договора, доколкото ответникът приел изработеното без забележки.

Досежно неустойката – същата била уговорена в чл. 8 от договора и можело да достигне до 100 % от стойността на забавеното плащане. Ищецът обаче претендира само 30 % от начислената неустойка.

С тези аргументи се иска претенциите да бъдат уважени.

С исковата молба са представени: договор за изработка, доставка и монтаж на PVC дограма № ***112 от 13.06.2019 г., два броя приемо предавателни протоколи.

Препис от исковата молба е връчен на ответника Ц. И. Б.. В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК от ответника е депозиран писмен отговор – чрез адв. К. /назначена да осъществява безплатна правна помощ/.

С отговора исковете се оспорват като неонователни. В тази връзка на първо място се твърди, че договор за доставка и монтаж на PVC дограма № ***112 от 13.06.2019 г. бил недействителен поради липса на съгласие от страна на ответника. Това било така, доколкото ответникът страдал от заболяване, поради което с пожизнено решение на ТЕЛК бил диагностициран с пълна и окончателна слепота – поради отлепване и аномалии на ретината. От своя страна съгласно чл. 189, ал. 2 от ГПК частен документ, подписан от сляпо лице следвало да бъде приподписан от двама свидетели. Това изискване обаче не било спазено нито за самия договор, нито за двата приемо предавателни протокола.

На следващо място се сочи, че ищецът също бил неизправна страна по договора, доколкото бил изпълнил договора за изработка и монтаж със закъснение спрямо уговореното, като изделията и монтажа не били с нужното качество. Ответникът обаче поради здравословното си състояние не възприел недостатъците на изработеното при приемането му и така бил подведен да подпише, че приема работата без възражения.

На последно място се излагат доводи, че претендираната неустойка също не се дължала от ответника. Последният имал качеството потребител и като такъв се ползвал със закрила по ЗЗП. От своя страна неустойката била недействителна като противоречаща на закона и добрите нрави, а освен това била и прекомерна.

С тези аргументи се иска цялостно евентуално частично отхвърляне на исковете.

В производството по ч.гр.д. № 26494/2020 г. на СРС от ответника е депозирано възражение /ръкописен текст/, както и уточнение към него /ръкописен текст, подписан от ответника длъжник. Във възражението ответникът длъжник излага доводи, че цената на договора била 22 540 лева за

изработката и монтажа на 8 големи и 5 малки прозореца и 5 врати /или по 1252 лева на пункт/, но работата извършена от ищеца заявител била с ниска качество – дограмата била надрана, малките прозорци не били добре монтирани, прозорците не се отваряли в нужното направление, а старата дограма не била извозена. Ответникът не могъл да забележи всички недостатъци по монтажа при приемането му, доколкото бил съп. Поради това и счита, че дължи дотук платеното и още 3000 лева, които платил в хода на заповедното дело – видно от платежно нареждане /отново попълнено ръкописно и подписано от ответника/.

В депозираното уточнение се иска анулиране на договора, поради липсата на подписи на двама свидетели, доколкото длъжникът бил съп.

Към възражението е приложено експертно решение на ТЕЛК от 02.07.1987 г.

В съдебно заседание, проведено на 05.03.2024 г., процесуалният представител на ищеца счита исковете за доказани и иска същите да бъдат уважени. Поддържа, че ответникът е подписал договора за изработка, като е получил изпълнение по същия и в никакъв момент не е уведомил ищеца, че страда от слепота.

Ответникът се представлява от процесуален представител, назначен по реда на безплатната правна помощ – адв. К.. Последната иска претенциите против ответника да бъдат отхвърлени, доколкото същият не е могъл да се задължи валидно по процесния договор. Последният бил частен документ, но не бил приподписан от двама свидетели, а ответникът бил съп – поради което не било спазено изискването на чл. 189, ал. 2 от ГПК. Прави възражение за прекомерност на разноските, претендирани от ищеца.

От страните са постъпили писмени бележки.

Софийският районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От ищцовото дружество е депозирано заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу ответника за вземанията, които са предмет на настоящото производство /главницата само частично/. В тази връзка по подаденото заявление районният съд е издал заповед от 02.07.2020 г. по ч.гр.д. № 26494/2020 г. по описа на СРС. Последната е връчена на длъжника.

От представено по делото копие от договор за изработка, доставка и монтаж на PVC дограма № ***112 от 13.06.2019 г. се установява, че на посочената дата ответникът като възложител сключил с ищеца като изпълнител – договор за изработка, доставка и монтаж на PVC дограма с включени услуги демонтаж на стара дограма и извозване на същата, както и транспорт и къртене и подмазване след монтажа. Самата дограма била в цвят златен дъб с четворен стъклопакет с включени 13 броя PVC первази. Била уговорена обща цена на договора 22 540 лева – платима на две части: авансово 11 000 лева и при завършване на работата остатък от 11 540 лева /ако плащането е в брой, а ако е платено по банков път – два дни преди това/.

Страните не спорят, че 11 000 лева са платени авансово от ответника /макар да липсва яснота дали в брой или по банков път/. Договорът е подписан само от възложителя като оферта към същия по делото не се представя. Сроктът на договора е 25 работни дни от подписването му

Съгласно чл. 8 от договора вр. с чл. 5 и чл. 6 от договора при забава в плащането на цената изпълнителят дължал неустойка от 0.1% от неплатената сума за всеки ден просрочие при максимален размер на неустойката от 100 % от неплатената сума.

Видно от приемо предавателни протоколи от 18.07.2019 г. – с нанесена първоначално дата 18.08.2019 г. /но коригирана на „м.07“/ работата е приета от ответника без забележки – като в протоколите има подписи на изпълнителя и възложителя.

Между страните липсва спор, че в офис на дружеството своевременно ответникът е заплатил още 6000 лева от възнаграждението му договора – като така са останали дължими 5540 лева.

От платежно нареждане изпълнено пред банка се установява, че в хода на заповедното дело ответникът е платил още 3000 лева от втората вноска – на 06.08.2021 г. – като платежното нареждане съдържа подпис на ответника.

На последно място, видно от приложено по заповедното дело експертно решение на ТЕЛК от 02.07.1987 г. ответникът е с първа група инвалидност с чужда помощ пожизнено. Поставена е диагноза – отлепване и аномалии на ретината довело до дефинитивна практическа слепота на двете очи като телесен недъг.

По делото не се твърди и не се ангажират доказателства ответникът да е уведомирал ищеца за здравословното си състояние при сключване на договора, нито при приемане на работата.

Така установената фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Исковете са с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД вр. с чл. 266, ал. 1 от ЗЗД и чл. 92 от ЗЗД вр. с чл. 124, ал. 1 вр. с чл. 4*** от ГПК – за установяване вземанията на ищеца към ответника за неплатено възнаграждение по договор за изработка и неустойка за забава по същия, за които е издадена заповед от 02.07.2020 г. по ч.гр.д. № 26494/2020 г. по описа на СРС за изпълнение на парично задължение по [чл. 410 от ГПК](#).

Издадената заповед за изпълнение е връчена на длъжника, който е депозирал възражение в срока по чл. 414 от ГПК – като възражението има едновременно съдържание на оспорване на вземанията /по чл. 414 от ГПК/, но и за частично плащане на възнаграждението по договора /по чл. 414 а от ГПК/ – като липсва спор, че длъжникът е заплатил 3000 лева /от претендираните по заповедното дело 5540 лева/. С допълнително уточнение длъжникът е оспорил валидността на договора за изработка, поради своята слепота.

Това е наложило даване на указания за предявяване на иск в хипотезата на чл. 4***, ал. 1, т. 1 от ГПК. В тази връзка предявените установителни

искове са допустими като целта им е издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК да влезе в сила след установяване съществуването на вземането по съдебен ред в исково производство.

В тежест на ищеца е да установи, че между страните по делото е налице облигационна връзка по валиден договор за изработка, неговото съдържание, изпълнение на задълженията си по този договор, приемане на работата от възложителя, размер на възнаграждението и изпадане на ответника в забава досежно неговото плащане. По иска за неустойка ищецът следва да докаже и че клаузата за неустойка е валидна, както и размерът на претендираната неустойка.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ГПК частен документ, издаден от сляп, но грамотен, трябва да бъде приподписан от двама свидетели.

От своя страна чл. 164 от ГПК предвижда, че свидетелски показания поначало не се допускат / допускат се само по взаимно съгласие на страните / за установяване на обстоятелства, за доказването на които закон изисква писмен акт, както и за установяване на договори на стойност, по-голяма от 5000 лева /т. 3/, както и за погасяване на установени с писмен акт парични задължения /т.4/.

В чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД е предвидено, че нищожни са договорите, които противоречат на закона или го заобикалят, както и договорите, които накърняват добрите нрави, включително и договорите върху неоткрити наследства. Нищожни са и договорите, които имат невъзможен предмет, договорите, при които липсва съгласие, предписана от закона форма, основание, както и привидните договори.

В настоящия случай договорът е за извършване на СМР и като такъв е разновидност на договора за изработка, уреден в чл. 258 и сл. от ЗЗД. В правната доктрина и в съдебната практика няма спор, че договорът за изработка е **неформален** и консенсуален договор, който се счита за сключен в момента на постигане на съгласие относно присъщите на съдържанието му съществени елементи – работата, която възложителят възлага, а изпълнителят приема да изпълни, и възнаграждението, което възложителят ще заплати на изпълнителя за извършената и приета работа. **Писмената форма не е условие за действителност, а само форма за доказване на договора за изработка.** Поради това не съществува пречка условията на договора да бъдат предложени от изпълнителя чрез отправяне на устно предложение до възложителя, и договорът да бъде сключен чрез приемане на отправеното предложение с конклюдентни действия от поръчващия, като например изпращане на покана за започване на изпълнението, определяне на срок за завършване на работите, предоставяне на материали или на техническа документация, необходима за извършване на работите, **предварително заплащане на част или на цялото възнаграждение, посочено в офертата на изпълнителя.** За да заместят изричното волеизявление за приемане на предложеното изпълнение и да формират съгласие за сключване на договора, конклюдентните действия следва да са от такова естество, че да манифестират ясната воля на възложителя да се обвърже с договор за СМР при

предложените в офертата на изпълнителя условия /така Решение № 72/28.04.20*** г. по търг.д. № 2628/2013 г. на ВКС/.

Отново съобразно трайната съдебна практика доказателствената стойност на изявление за получаване на плащане /т.нар. разписка/, направено от сляпо лице, следва да се цени съобразно чл.***1 ГПК/отм./. Разпоредбата предвижда документ, подписан от сляп – дори и когато е грамотен, да бъде приподписан от двама свидетели /текст аналогичен на относимата към настоящото производство разпоредба на чл. 189, ал. 2 от ГПК/. Изискването в този текст за приподписване на документа и от двама свидетели е установено, за да се удостовери участието на неграмотния или грамотния недъгав /недъгавост по смисъла на чл.475 ал.2 ГПК /отм./ е налице не само при невъзможност за подписване на документа от този, от който изхожда, но и когато лицето **не може да узнае съдържанието му поради болест** – какъвто е случаят със слепите, когато са грамотни – тъй като не могат да четат обикновено писмо. Същевременно слепите, дори и когато са грамотни, се нуждаят от повече гаранции от немия, глухия и глухонемия, че им е станало известно съдържанието на документа, тъй като за разлика от тях те не могат да прочетат същия и да узнаят съдържанието му без помощта на друго лице – ТР № 71/10.07.70, ОСГК на ВС/ в издаването му и да се гарантира, че му е известно съдържанието и е съгласен с него – тъй като приподписването от двама свидетели предполага, че документът е четен на същия, преди да го подпише. При подписване пред съд участието на свидетели е ненужно - удостоверяващата функция на същите спрямо факта на това действие и факта на узнаването на съдържанието се изпълнява от съда /ТР №.61/3.05.71г, ОСГК на ВКС/ - така Решение № 220/02.10.20*** г. по гр.д. № 2314/20*** г. ВКС, 3-то г.о. /.

При съобразяване на гореизложените положения от трайната съдебна практика и правна доктрина настоящият състав намира, че в настоящия случай влошеното зрение /слепота/ на ответника не представлява порок, който да води до недействителност на процесния договор за изработка. Това е така, доколкото на първо място договорът за изработка е неформален такъв – т.е. за действителността на същия не се изисква форма /дори обикновена писмена форма, още по-малко такава с нотариално удостоверени подписи или под формата на нотариален акт/. Поради това и обстоятелството, че ответникът е бил сляп в случая не може да обоснове недействителност на договора поради липса на форма. Нещо повече предвид липсата на изискване за форма предполага договорът дори да бъде сключен устно.

От своя страна предвид стойността на сделката от 22 540 лева – договорът действително е сключен в писмена форма, но това представлява форма на доказване, а не за действителност на сделката /предвид ограничението в чл. 164 от ГПК/.

Не може да намери приложение и втория релевиран от ответника порок – че договорът бил недействителен поради липса на съгласие. В случая се установи, че ответникът действително страда от силно влошено зрение. Дали слепотата е пълна съдът не може да установи с категоричност, доколкото в ЕР на ТЕЛК от 1987 г. липсва посочване на процент на трайно намалена

работоспособност. Така или иначе обаче за да е налице порок липса на съгласие, то страната следва да е била в такова състояние, че да не може да осъзнае, да не може да възприеме поради в случая недъг съдържанието на сделката и своите задължения. От цялостния анализ на доказателствата по делото това не се установява. Напротив, видно от възражението на ответника на л. 31 от заповедното дело същият е бил напълно наясно, че е поръчат PVC дограма за своя вила – като дори подробно описва брой и видове прозорци, както и брой врати. Ответникът е бил наясно и посочва и възнаграждението, което се е задължил да плати – сумата от 22 540 лева.

Предвид обстоятелството, че ответникът не страда от друг недъг – напр. глухота и не е неграмотен, то съдът намира, че същият е бил запознат – вероятно основно устно със съдържанието на договора за изработка /който изначално и по правило се сключва именно в устна форма/. Поради това и слепотата на ответника не е недъг от естество да го лиши от пълно участие в гражданския оборот или от сключване на сделки в устна форма – които сделки ответникът може да възприеме. Следва да се отбележи и че ответникът е приел сключване на договора – като е заплатил 11 000 лева авансово плащане, а впоследствие и още 9000 лева – в изпълнение на своите задължения. От своя страна липсва спор и че поръчаната дограма действително е била вложена в обекта на ответника от страна на ищеца. В тази връзка и договорът се явява изцяло изпълнен от ищеца и частично изпълнен /в значителна част/ от ответника.

Договорът за изработка носи подписа на ответника, както и двата приемо предавателни протокола – като подписът на ответника не е оспорен.

В допълнение следва да се съобрази и че никъде от съдържанието на тези документи или твърденията на страните по делото не може да се установи ответникът да е уведомил ищеца за здравословния си проблем – влошено зрение. Ответникът освен това е посетил и банков клон, където е попълнил платежно нареждане за заплащане на сумата от 3000 лева – което също е подписано само от ответника /без да има подписи на свидетели/.

На последно място прави впечатление и че ответникът е подавал съдебни книжа по делото – възражение, допълнителна молба, искане за безплатна правна помощ. Всички тези документи са изписани ръкописно и не се твърди да са написани от друго лице различно от ответника. Всички тези документи са и подписани от ответника – без да са приподписани от двама свидетели /като дори да са подадени до съда, не са подписани непосредствено пред съдия/.

Предвид всичко гореизложено съдът намира, че за ответника е била налице обективна възможност да узнае съдържанието на сделката – по обичайния за това начин – при устното ѝ договаряне – което е видно от доброто познаване на възложената работа от ответника и възнаграждението, което е приело да плати /т.е. ответникът е бил наясно съдържанието на сделката/. Субективно също липсва пречка ответникът да не може да възприеме съдържанието на сделката – доколкото липсват данни за засягане от болест на менталните му способности.

В тази връзка следва да се отбележи, че възприемане на тезата на ответника – за недействителност на сделката поради липса на съгласие би довело до положение, че ако сделката бе сключена в обичайната си устна форма същата да бъде валидна /доколкото ответникът не е глух/, но понеже с оглед цената си е сключена писмено – то да бъде недействителна, което не е целта на закона и противоречи на правната логика. Не на последно място под същата недействителност биха попаднали и другите подписани единствено от ответника документи /възражение, платежно нареждане и др./, което няма как да се възприеме. На последно място и чисто житейски при преглед на документите, издадени от ответника по делото, съдът достигна до извод, че същият вероятно не страда от 100 % слепота с оглед съвременните медицински стандарти – като може да пише вкл. на редове и да се подписва отново на обозначено за това място, а представеното ЕР на ТЕЛК е от 1987 г., като в него липсва и посочване на процент т.н.р.

Предвид горното и следва извод, че между страните по делото е налице валидно облигационно отношение по договор за изработка.

Тук следва да се отбележи, че ответникът като възложител има правна възможност за защита при недобросъвестно изпълнение на работата от ищеца – като може да потърси от същия отговорност за явни или скрити недостатъци на работата. Именно и по този ред ответникът е можел да поиска намаляване на цената на изпълнената работа – като при преценка дали недостатъците са явни и възможни за установяване при обикновен преглед съдът да съобрази влошеното зрение на възложителя. В случая обаче такова искане от ответника не е заявено по делото като не са ангажирани и доказателства /напр. съдебно техническа експертиза/, че работата действително страда от недостатъци. Ето защо и по настоящото дело за съда не съществува възможност да намали цената съответно на недостатъците на работата.

С оглед горното и искът за сумата от 2540 лева се явява основателен.

Изцяло неоснователен е обаче вторият иск – за сумата от 1711.86 лева – неустойка за забава по чл. 8, ал. 2 от договора за периода от 19.07.2019 г. до 22.05.2020 г. Това е така, доколкото в случая ответникът като ФЛ има качеството потребител, доколкото и сключването на договора няма отношение към извършвана търговска дейност – поради това и спрямо него намират приложение правилата по ЗЗП.

Съгласно разпоредбата на чл. 92, ал. 1 от ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е необходимо те да се доказват. Правната норма определя неустойката като форма на договорна отговорност за причинените вреди от неизпълнение на договорно задължение, чийто размер е предварително уговорен от страните, като наред с това очертава и специфичните функции на неустоечното вземане – обезщетителна, свързана с преразпределяне на последиците от неизпълнението в тежест на неизправния длъжник, обезпечителна – за обезпечаване изпълнението на задължението и наказателна – в случаите, при които размерът на неустойката е по – голям от

причинените вреди. В рамките на един от основните принципи в гражданското право – свободата на договаряне, намерил нормативното си отражение в чл. 9 от ЗЗД страните по една двустранна правна сделка могат да уговорят неустойка за вредите от неизпълнение на договорно задължение. Необходимо е обаче това неустоечно вземане да има някоя от специфичните за неустойката функции. В противен случай клаузата за неустойка би била нищожна поради накърняване на добрите нрави, за което съдът следи служебно, преценявайки клаузата към момента на сключване на договора и включването ѝ в неговото съдържание – арг. т. 3 от Тълкувателно решение № 1/ ***.06.2010 г. по тълк. дело № 1/2009 г.на ОСТК на ВКС.

В конкретната хипотеза се касае за неустойка, която поради завишения си размер от 100 % от стойността на сделката се явява прекомерна до степен да противоречи на добрите нрави. Този извод не се променя от обстоятелството, че ищецът претендира само част от същата. Предвид това и съобразявайки конкретния □ размер съдът намира, че тази клауза от договора създава предпоставки за обогатяване на едната страна – изпълнителя без правно основание, доколкото неустойката а нарушава принципа за справедливост, поради което същата е нищожна като противоречаща на добрите нрави – арг. чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД и като израз на неравноправна клауза – арг. чл. 146, ал. 1, вр. чл. 143, т. 5 от ЗЗП. Поради това и искът за неустойка следва да бъде отхвърлен изцяло, като за съда липсва възможност да намалява като прекомерна изначално недействителна неустойка.

По исканията за разноси на страните:

Съгласно т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска по чл. 422 респ. чл. 4***, ал. 1 от ГПК, следва да се произнесе по дължимостта на разноските, направени в заповедното производство като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноси, както в исковото, така и в заповедното производство.

Искане за разноси са направили и двете страни:

По разноските в производството по ч.гр.д. № 26494/2020 г. на СРС /заповедно производство/:

В това производство ищцовото дружество претендира разноси в размер на общо 595.04 лева, от които 450 лева адвокатско възнаграждение и 145.04 лева държавна такса. Разноските за адвокатски хонорар са действително извършени, видно от договор за правна защита и съдействие. Същите възлизат на 450 лева при стойност на исковите от общо 7251.86 лева – поради което дори при действието на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения преди измененията от 2022 г. същите не са прекомерни.

С оглед изхода на делото длъжникът Ц. И. Б. дължи разноси от общо 454.58 лева /като тук съдът съобразява пълния размер на претенцията за възнаграждение по договора, доколкото сумата от 3000 лева е платена в хода на делото/.

Длъжникът не претендира разноси в това производство, доколкото се

представлява от адвокат по реда на безплатната правна помощ.

По разноските в производството по гр.д. № 133/2023 г. по описа на /исково производство/:

В това производство ищцовото дружество претендира разноски в размер на 145.04 лева държавна такса и 1800 лева – адвокатско възнаграждение съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК. Видно от представените по делото платежни документи претендирани разноски са действително извършени. Тук обаче съдът съображава на първо място, че държавната такса ищецът е определил неправилно – като същата е в размер от **85.04 лева** /доколкото исковото производство е обща цена на исковете с 3000 лева по-ниска отколкото по заповедното дело/. Съдът съображава и възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, направено от ответника. В тази връзка и предвид цената на исковете от общо 4251.86 лева, то приложима е разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно същата предвид цената на исковете минималният размер на адвокатския хонорар възлиза на 725.19 лева. Предвид сложността на делото съдът намира, че възнаграждението следва да бъде намалено на **730 лева**. При тази преценка съдът съображава освен фактическата и правна сложност на делото обстоятелството, че същото е приключило в едно заседание, при събран малък обем доказателствен материал, като не са изслушвани свидетели нито са изготвени експерти. В тази връзка и от сумата от общо **8***.04 лева** предвид изхода на делото на ищеца се дължи сумата от **486.89 лева**.

Ответникът не претендира разноски като се представлява от адвокат, назначен от съда.

Водим от горното, Софийският районен съд:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Ц. И. Б., с ЕГН: ***** и адрес: гр. С., кв. К., ул. 717, в.з. „К.“ **ДЪЛЖИ** на „Пласт маркет“ ООД, с ЕИК: 201394799 и адрес на управление: гр. С., район Възраждане, ул. С.В. № ***, сумата от **2540 лева** – незаплатен остатък от дължима от ответника Ц. И. Б. като възложител на ищеца „Пласт маркет“ ООД като изпълнител сума по договор за изработка, доставка и монтаж на PVC дограма № ***112 от 13.06.2019 г. /в общ размер от 22 540 лева – като 17 000 лева платени преди образуване на заповедното дело и 3000 лева – платени преди образуване на настоящото дело/, както и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на ЗИПЗ по ч.гр.д. № 26494/2020 г. на СРС – 24.06.2020 г. до окончателното плащане на сумата, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 26494/2020 г. на СРС **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата от **1711.86 лева** – неустойка за забава по чл. 8, ал. 2 от договор за изработка, доставка и монтаж на PVC дограма № ***112 от 13.06.2019 г. за периода от 19.07.2019 г. до 22.05.2020 г., както и законната лихва върху тази

сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на ЗИПЗ по ч.гр.д. № 26494/2020 г. на СРС – 24.06.2020 г. до окончателното плащане на сумата поради неоснователност на претенцията в отхвърлената част.

ОСЪЖДА Ц. И. Б., с ЕГН: ***** и адрес: гр. С., кв. К., ул. 717, в.з. „К.“ **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на „Пласт маркет“ ООД, с ЕИК: 201394799 и адрес на управление: гр. С., район Възраждане, ул. С.В. № *** сумата от общо **454.58 лева**, представляваща разноси в производството по ч.гр.д. № 26494/2020 г. на СРС и сумата от общо **486.89 лева**, представляваща разноси в настоящото исково производство по гр.д. № 133/2023 г. на СРС – съобразно уважената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЛЕД влизане на решението в сила на решението, изисканото ч. гр. д. № 26494 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд да бъде върнато на съответния състав, като към него се приложи и препис от влязлото в сила решение по настоящето дело.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____